

AZADLIĞIN ƏN GÖZƏLİ

Təklük qatar səsinə diksinməkdə,
naməlum bir məzar daşı üstə yuxulamaqdı.
Bəzən də qəbrini yuxuda görməkdə...
Dostunun nişan üzünü götürüb
öz bəlgənə, nişanına getməkdə.
Təklükdən o yana tənhalıq var hələ;
Məsələn, adamlardan qaçıb
itlərə-pişiklərə sığınmaq kimi...
Yatmaqdan zəhləm gədir,
daha bezmişəm
təkkameralı otaqlarda boğulmaqdan.
Azadlığın ən gözəli
Qan-tər içində yuxudan oyanıb
azadlıqda olduğunu görməkdir...

* * *

Gözəl idi özümlə yaşamaq.
Mən doğulana kimi yaşadım.
Boşanmadan, qorpmadan,
özümə dözüb yaşamaq...
Hər aldığı mənəfsə
boğulana kimi yaşamaq...

Ağaclara kölgə oldum,
yarpaqlara məzar daşı.
Paltarlardan bayraq tikdi
tikanlı çəpərlər.

Yığdım başıma qəbirləri,
dir də susuz ağacları,
tanrılara ölkə oldum.

TÖKÜLÜB ÖLÜMÜN DİŞİ

Tökülüb ölümün dişini.
Qıçı tutulub zamanın.
Tanrı olacaq başdaşı
sonuncu ölən adamın.

Qız qarıyacaq tabutlar
ölümün can verdiyi gün.
Qandalı qırmış ümidlər
üstə yeriyəcək göyün...

Tənha qalacaq göy üzünü,
tanrısız o da bezəcək.
Başın qoyub ağlamağa
göy üzünü adam gəzəcək.

(Bütün müharibələrə və uşaqlara)

Tutub dilimdən, dişimdən
Ağzımda bir söz sürünür.
Deyə bilmir, yaxınıdı,
Düşüb yerə üz, sürünür...

Gün... işığı verir ərə...
Ay işığı dönür zərə...
Üzü açan çiçəklərə
Bir balaca qız sürünür.

Ölümdü tək halım soran,
Tanrı da məndən nigaran!
Ayağını şaxta vuran
İçimdə bir yaz sürünür.

* * *

Hər kəs vaxtından əvvəl ölür,
təkcə tanrılar doğulur vaxtından əvvəl.
Ölmə, qəbrini qurban demişəm
sonuncu nəfəsinə...
Ölsən, gülüşlərimi həbs edəcəklər.
Qulaq as qəlbini səsinə – ölmə!

Üşüyürsənsə,
bütün körpələrin baxışlarını
əyninə geyindirirəm,
ya da
bütün tabutları yandırırım, ölmə!..
Ölsən, tanrı da can verəcək
şah damarında...
Bir qəbirlik məsafə nədir ki, ölmə...